

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1611/21
22.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Витошевић, председника већа, Јасминке Бакић и Предрага Васића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из Ниша, ул. Синђелићев трг бр. 1, против туженог ББ, ..., ул. ..., ради исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П.1.бр. 33/20 од 15.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 22. априла 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Вршцу П.1.бр. 33/20 од 15.03.2021. године, у ставу првом изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца АА, којим је захтевао да се обавезе тужени ББ, да му на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада у периоду од 01.10.2017. године, до 28.02.2018. године, исплати укупан износ од 52.519,18 динара, у појединачним месечним новчаним износима, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, ближе означено у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Вршцу П.1.бр. 33/20 од 15.03.2021. године, у ставу другом изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца АА, којим је захтевао да се обавезе тужени ББ, да му на име регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.10.2017. године, до 28.02.2018. године, исплати укупан износ од 18.364,67 динара, у појединачним месечним новчаним износима, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, ближе означеним у ставу другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у

ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Вршцу П.1.бр. 33/20 од 15.03.2021. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован захтев тужиоца АА, да се обавезе тужени ББ, да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 54.640,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, до коначне исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац АА да туженом ББ, накнади трошкове парничног поступка у износу од 5.730,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац АА да туженом ББ, исплати трошкове другостепеног поступка у износу од укупно 7.640,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П.1.бр. 33/20 од 15.03.2021. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени ББ, да тужиоцу, на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада у периоду од 01.10.2017. године, до 28.02.2018. године, исплати укупан износ од 52.519,18 динара, у појединачним месечним новчаним износима ближе означеним у ставу првом изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени ББ да тужиоцу на име регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.10.2017. године, до 28.02.2018. године, исплати укупан износ од 18.364,67 динара, у појединачним месечним новчаним износима ближе означеним у ставу другом изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени ББ да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 54.640,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, до коначне исплате.

Против наведене пресуде тужени ББ, је благовремено изјавио жалбу побијајући је у целисти из свих законских разлога, са предлогом као у жалби, истичући захтев за накнаду трошкова поступка по жалби.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 у вези са чланом 402 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...55/14), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд је оценио да је жалба туженог основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које Апелациони суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности, нити друге битне повреде, на које се указује жалбом туженог.

Према чињеничном утврђењу у поступку доношења ожалбене пресуде, тужилац је био у радном односу на неодређено време код ББ у на основу закљученог уговора о раду од 7.4.2003. године, да је дана 01.09.2015. године, закључио Анекс бр. 4 уговора о раду са овде туженим као послодавцем следбеником, којим анексом је измењен уговор

о раду од 7.4.2003. године, и овде тужилац, премештен на послове кондуктера у ОЈ за саобраћајно-транспортне послове Панчево/Станица Вршац, да је тужилац у утуженом периоду редовно долазио на посао и обављао радне задатке, а у току 2017. и 2018. године, користио је годишњи одмор. Добио је обрачунске листиће о припадајућој заради, али топли оброк и регрес за годишњи одмор нису исказани у истима. На основу налаза судског вештака економско-финансијске струке Наде Сретовић, у складу са чланом 171 став 1 Колективног уговора код послодавца (“Службени гласник РС бр.37/95...7/2000) утврђено је да тужиоцу за период од 01.10.2017. године, до 28.02.2018. године, припада износ од 52.519,18 динара, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, и износ од 18.364,67 динара, који износи су досуђени тужиоцу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, применом одредби члана 118 став 1 тачка 5 и тачка 6 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр.24/2005...75/14), као и Колективног уговора за Јавно-железничко транспортно предузеће “Београд” (“Службени гласник РС”, бр.84/2, 108/04), Анекса Колективног уговора за Јавно предузеће “Железнице Србије” (“Службени гласник ЈП Железнице Србије”, бр.4/06), Анекса Појединачног колективног уговора за Јавно-железничко транспортно предузеће (“Службени гласник РС”, бр.112/08), Анекса Колективног уговора за Јавно предузеће “Железнице Србије” (“Службени гласник РС”, бр.46/11) и Колективног уговора за “Железнице Србије а.д. (“Службени гласник Железнице Србије”, бр.4/15), одредби чланова 57 и 61, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у изреци пресуде.

Првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање, погрешно применио материјално право, због чега је Апелациони суд, као другостепени суд, преиначио одлуку првостепеног суда и одлучио као у изреци пресуде.

Одредбом члана 104 став 1 Закона о раду (Службени гласник РС бр. 24/2005...75/14) прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду, а према одредби члана 105 став 3 овог закона, под зарадом се сматрају сва примања из радног односа, осим поред осталих, накнада запосленог у вези са радом из члана 118 тачка 1) и 4) и других примања из члана 119 и 120 тачка 1 закона. Одредбом члана 118 став 1 тачка 5 и 6 истог закона прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора.

Из наведених правних норми следи да се права на накнаду трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора и за исхрану у току рада запослених остварују у складу са општим актом и уговором о раду.

Општи колективни уговор (“Службени гласник РС” бр.22/97...31/03) престао је да важи 24.9.2005.године, истеком рока од шест месеци од дана ступања на снагу Закона о раду, у смислу правила из члана 284 став 2 тог закона, а примена Општег колективног уговора (“Службени гласник РС“ бр. 50/2008, 104/2008) у погледу ових права прописаних одредбом члана 32 алинеја 6 и 7 привремено је одложена у складу са Споразумом о развоју социјалног дијалога, којим је одређено да ће датум почетка његове примене бити одређен посебним анексом Општег колективног уговора, како то

произилази из члана 1 и 2 Анекса бр.2 општег колективног уговора (“Службени гласник РС” бр.8/2009), који до истека рока у ком је назначени општи колективни уговор важио није закључен.

Из таквог нормативног решења произилази да је за утужени период тужени у складу са општим актом код послодавца тужиоцу кроз вредност радног часа за обрачун зараде обрачунао и исплаћивао и накнаду за исхрану и за регрес за коришћење годишњег одмора. Према томе, пропуст послодавца да у обрачуну зараде искаже податке по овим основима, не води закључку да износи по основу накнаде трошкова за исхрану и за регрес тужиоцу нису исплаћени. Овакво правно схватање заузео је и Уставни суд у одлуци Уж. бр. 2779/09 од 8.9.2011. године, донетој по уставној жалби другог лица у сличној чињеничној и правној ситуацији. Ради тога неосновано тужилац потражује посебно исплату новчаних износа из ових основа.

У датој ситуацији кад уговор о раду и колективни уговор као општи акт не утврђују висину накнаде ових трошкова, већ се општим актом утврђује да се они урачунавају у цену радног часа, запослени не може са успехом потраживати новчану исплату по овим основима јер нема одговарајућег општег акта, те је преиначена одлука првостепеног суда и одбијени захтеви тужиоца за накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора за утужени период.

С обзиром на успех странака у парници у смислу одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку, преиначено је и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке ожалбене пресуде и одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Применом одредбе члана 153 и 154 ЗПП-а, с обзиром на постигнути успех туженог у парници, исти има право на накнаду трошкова парничног поступка, те је обавезан тужилац да туженом ББ, накнади трошкове парничног поступка и то у висини судске таксе на одговор на тужбу у износу од 1.910. динара, и судске таксе на првостепену пресуду у износу од 3.820,00 динара, што укупно износи 5.730,00 динара, одмерен према важећој ТТ.

Имајући у виду постигнути успех туженог у поступку по жалби, то је обавезан тужилац да туженом ББ, исплати трошкове другостепеног поступка у износу од по 3.820,00 динара, који се односе на судску таксу на жалбу, и судску таксу за другостепену пресуду, што укупно износи 7.460,00 динара, одмерен према важећој ТТ.

На основу изложеног, применом одредби члана 394 став 1 тачка 4, 401 став 1 тачка 3 и члана 165 став 2 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...55/14), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Снежана Витошевић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**